

Bence Lajos

Ha harminc év múlva

Ha harminc év múlva
majd olvasod e sorokat,
s rájössz, hogy életedből
mi minden kimaradt, mert
kimart az idő rozsdája,
mindent elfed a köd.

Bár örökre nem marad
semmi homályba,
s mennyi minden
éled újra nap, mint nap;
a kalapos emberből
csak a kalap, a besúgóból
egy-két jegzettömb marad,
melyet soha senki
nem olvas már el.

Ne légy reménytelen:
a szöveg nem ég el,
a vers megmarad,
s megragad, mint minden,
mi a bogáncson fennakadt:
érző szív, megriadó lélek.

S ha lesz még, ki
akkor is szülőföldről
regél, értő nyelven,
magyarul, s szebb
otthont magának is remél,
megtartásról szól,
beérik a harminc éve
kallódó gondolat.

S ha lesz még, ki érti
az ígét, akkor lesz
diadala a szónak,
a megdicsőült jónak.

Fura szonett, felkérésre (ars poetica újbóli megerősítése)

Mert ma még nem ettem
szomorú hangú a szonettem.
S bár hiányos az etikettem is,
azért még nem vagyok hamis.

Mert ma még nem ittam,
nem hiányzik nekem a hittan.
Vár rám úgyis száz meg száz
bugyrával a pokoli katlan.

S mert kevés a havi fixem,
nem hiányzik nekem a twistem.
Körmölök csak, hisz ez a

tisztem, bár nem lesz belőlem,
sem úr, sem fiskális movister,
sem másfajta földi isten.